

τόση μικράν μύτην, ἀπὸ κατοικοῦν εἰς μέρη ὅπου τὰ ἀχρηστά κομμάτια τῶν μεγάλων ψυριῶν ἐγκαταλείπονται εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ προσβάλλουν τὸσον δυσαρτίως τὰ ὑφαντικὰ νεύρα!

Οἱ ἄνδρες ἔχουν κίτρινον μελαγχροινὸν χρῶμα, καὶ αἱ γυναῖκες λευκὸν, ὡς λέγουν. Διότι συνήθως σκεπάζουν τὸ πρόσωπόν των καὶ φκισιδόνουν με κικινιάδι καμωμένον ἀπὸ φύκια καὶ ἀνακατωμένον με ψυριστὸ πάχος.

Ἡ ἐνδυμασί των ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑποκάμιτα πάνια καὶ πανταλόνια, τὰ ὁποῖα φοροῦν ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Χάρις εἰς τὸ υγιεινὸν κλίμα των, οἱ περιέρχοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι εἶνε υγιέστατοι, καὶ αἱ ἀσθένειαι εἶνε σπάνιαι εἰς τὸν τόπον των.

— Οἱ γιαιτροὶ θὰ πέθαιναν ἐδῶ ἀπὸ τὴν πείναν! εἶπεν ὁ ἰατρός Φιλιάδ δ-ταν εἶδεν ἐκεῖνους τοὺς ρωμαλεωτάτους ἄνδρας, οἱ ὅποιοι μόλις εἰς τὰ ἐξήντα ἀρχίζουσι νὰ ἔχουν ἄσπρες τρίχες...

Ἐκτὸς τῶν τροφίμων, τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ» ἡσυχολήθη καὶ εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς προμηθείας τῶν ξύλων. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο τόσον εὐκόλος ἐργασία εἰς τὰ παράλια τῆς Καμπούτιδας. Οἱ νῦκται ἠναγκάσθησαν ν' ἀπομακρυνθοῦν τρία ἢ τέσσαρα μίλια ἀπὸ τὸν λιμένα διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὰς πρώτας ἀνωφερίας τοῦ ἡφαιστείου Κοροάσι. Διωργάνωσαν λοιπὸν καρδάβιον με ἔλικθηρα, τὰ ὁποῖα ἐτραβοῦσαν σκύλοι, διὰ νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ τὰ ξύλα.

Τὴν 6 Ὀκτωβρίου, ὁ μάστορ-Καβιδουλίνας, ὁ ξυλουργὸς Θωμᾶς καὶ εἴς ναῦται, ἐρωδιασμένοι με πρίονα καὶ τσεκούρια, ἀνέβησαν εἰς ἐν ἑλικθηρον, τὸ ὅποτον εἶχεν ἐνοικίασιν ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ἕνας ἰθαγενὴς ὁδηγός. Ὅταν ἐξήλθον ἀπὸ τὴν πάλιν, ἐπύρην ἕνα στενὸν δρόμον που ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ ἀγροὺς βρώμης καὶ κριθῆς. Κατόπιν τὸ ἑλικθηρον ἐπέρσε τὰ μεγάλα λειβάδια, ὅπου εἶχε θερισθῆ πλέον καὶ τὸ τελευταῖον χόρτον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπότιζαν πολλὰ ποταμάκια. Οἱ σκύλοι ἐτρέχαν τόσον γρήγορα, ὥστε ἐφθασαν εἰς τὸ δάσος κατὰ τὰς ἐπτά καὶ μισήν.

Τὸ δάσος αὐτὸ δὲν ἦτο πραγματικῶς παρὰ πεύκα καὶ ἔλατα καὶ ἀλλοδαυθὰ ῥητινώδη δένδρα, ὄχι καὶ τόσον πολλά. Ὅστε δώδεκα φαλαινθηρικὰ πλοῖα δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐφοδιασθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ με ἀρκετὰ ξύλα.

Δι' αὐτὸ ὁ ξυλουργὸς Θωμᾶς εἶπεν: — Ἄν ἐπεριμέναμε μονάχα ἀπὸ τὴν Καμπούτιαν, ὁ λαμπτικός μας θὰ ἔμενε σβυστός...

— Εἶνε ἐδῶ ξύλα πολλὰ περισσότερα παρ' ὅσα μας χρειάζονται... ἀπήντησεν ὁ μάστορ-Καβιδουλίνας.

— Καὶ πῶς το κατάλαβες;

— Διότι αἱ φάλαινες ἐπῆγαν κατὰ δικτύου, καὶ εἶνε χαμένος κόπος τοῦ κόβου ξύλα, ἀπὸ δὲν θὰ μας παρουσιασθῆ ἀνάγκη ν' ἀνάψωμε τὰ τζάνια. — Ναι, μὰ ὅλοι δὲν ἔχουν τὰς δικῆς σου ιδέας, καὶ λογαριάζουν πῶς θὰ δουλέψῃ ἀκόμα τὸ καμάκι!...

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶδαν καὶ ἄλλους ξυλοκόπους.

Ἦσαν ἀκριβῶς ἐξ ἡ ἐπτά ναῦται τοῦ «Ῥέπτωρος», οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχαν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν ἐκείνην ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὑπάρχου των Στράκ. Μήπως καὶ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν Βαχκοῦδερ ὅπως ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ»;

Τὰ δένδρα ἦσαν ὀλίγα. Ἄλλὰ καὶ ἐκατὸν μόνον ἂν ἦσαν, ἐφθάναν καὶ παραέφθιαν καὶ διὰ τὰ δύο φαλαινθηρικά. Ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ φιλονεικήσουν οἱ ναῦται διὰ κενὰ κούτσουρα ἢ κανίνας κλαδί...

Ἐκτὸς τούτου, ὁ ξυλουργὸς ἔκαμε πολὺ φρόνιμα καὶ δὲν ὠδήγησε τὸ ἀπόσπασμά του πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον κατεῖχον οἱ ναῦται τοῦ «Ῥέπτωρος». Δὲν εἶχαν πιάσῃ σχέσεις εἰς τὴν θάλασσαν, ἦτο λοιπὸν περιττὸν νὰ κάμουν γνωριμίας εἰς τὴν ξηράν. Ὁρθότατα δὲ ὁ κ. Μπουρκάρ εἶχε συστήσῃ εἰς τὸ πλήρωμά του ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν συνάφειαν με τὸ ἀγγλικὸν πλήρωμα. Δι' αὐτὸ οἱ νῦκται τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ» ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δρόμου, καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστειλαν δύο κυβικὰ μέτρα ξύλων εἰς τὸ πλοῖόν των.

Ἄλλ' ἰδοὺ τί συνέβη: Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, παρ' ὅλας τὰς συμβουλίας τοῦ πλοίαρχου Μπουρκάρ, τὰ ἀποσπάσματα τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ» καὶ τοῦ «Ῥέπτωρος» συνητήθησαν ἐπὶ τέλους καὶ ἐφιλονεικήσαν ἐξ αἰτίας ἐνὸς δένδρου.

Οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποχωρήσουν, οἱ Γάλλοι τὸ ἴδιον, καὶ... εὕρισκοντο ἐπὶ οὐδετέρου ἐδάφους.

Εὐθύς, τὰ ἀπρηπῆ λόγια ἤρχισαν ἀνταλλασσόμενα, καὶ ἀπὸ τὰ λόγια ἕως τὰ κτυπήματα ἡ ἀπόστασις δὲν εἶνε μεγάλη, διὰν φιλονεικοῦν ναῦται ἀνήκοντες εἰς διαφορετικὰς σημαίας.

Λοιπὸν, κατὰ τὴν φιλονεικίαν, τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ μάστορ-Καβιδουλίνας οὔτε ὁ ξυλουργὸς Θωμᾶς ἠμπόρεσαν νὰ ἐμποδίσουν, ὁ Ἄγγλος ξυλουργὸς ἔσπρωξῃ με βάνανσον τρόπον τὸν ναύτην Ζερμινέ. Ὁ Ἄγγλος ἦτο μισομεθυσμένος, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔχυνε καταρράκτην ὕβρων καὶ βλασφημιῶν.

Ἀμέσως τὰ δύο ἀντίθετα ἀποσπάσματα ἐπροχώρησαν ἐναντίον ἀλλήλων. Ὁ ὑπάρχους Στράκ δὲν ἔλαχε ῥαμιγρὸν διὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἰδι-

κούς του, καὶ ἐφαίνετο ἀνοπόφευκτος πλεόν ἢ σύγκρουσις.

Ἐν πρώτοις ὁ Ζερμινέ δὲν ἦτο ἄνθρωπος ποῦ ἔχαριζε κάστανα ἐπῆδρσε κατ' ἐπάνω στὸν Ἄγγλον, τοῦ ἀρπάξε τὸν σκουφόν, καὶ τὸν ἐποδοπάτησε φωνάζων: — Ἀπὸ ὁ «Ῥέπτων» δὲν ἐχαιρέτησε τὸ καρδί μου, ἄς βγάλῃ τουλάχιστον τὸ καπέλλο του ἐμπρὸς μας αὐτὸς ὁ Ἐγγλέζος!

— Λαμπρά! ἐπρόσθεσαν οἱ σύντροφοί του.

Τὰ δύο ἀποσπάσματα ἦσαν ἰσάριθμα, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἐκβάσις τῆς συμπλοκῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προμνηστευθῇ. Οἱ νῦκται ἦσαν ἐξαγριωμένοι καὶ ὀπλισμένοι με τσεκούρια καὶ με μαχαίρια. Ἄν λοιπὸν ἐπιάνοντο, θὰ ἐχύνετο αἷμα καὶ θὰ ἐσκοτόνοντο ἴσως ἄνθρωποι.

Δι' αὐτὸ ὁ ξυλουργὸς καὶ ὁ μάστορ-Καβιδουλίνας ἔκαμαν τὰ ἄδυνατα δυνατὰ διὰ νὰ καταπραῦνουν τοὺς συντρόφους των, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν. Ἀφ' ἐτέρου ὁ ὑπάρχους Στράκ, ἀντιληφθεὶς πόσον σοβαρὰ θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι τῆς ῥήξεως, κτώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ναύτας του. Περιορίσθη λοιπὸν ἡ ἔρις εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ὕδρων, καὶ οἱ Γάλλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἐργασίαν των. Ἄλλως τε ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτελείοντο ἡ κοπὴ τῶν ξύλων που ἐχρειάζοντο, καὶ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ συναντηθοῦν πάλιν με τοὺς Ἄγγλους.

Μετὰ δύο ὥρας τὸ γαλλικὸν ἀπόσπασμα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ἐλικθηρου. Ὅταν δὲ ὁ κ. Μπουρκάρ ἐμαθεῖ τὰ διατρέξαντα:

— Εὐτυχῶς, εἶπε, δὲν θάργησωμεν νὰ φύγωμεν, εἰδεμὴ ἄσχημα θὰ ἐτελείονεν αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ἐπῆρχε φόβος μήπως τὰ πληρώματα πιασθοῦν ἔξω εἰς τοὺς δρόμους τῆς Πετροπαυλὸβτικῆς. Καὶ τότε θὰ παρηνέβαινε καὶ ἡ ρωσικὴ ἀστυνομία!

Δι' αὐτὸ, καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ καὶ ὁ πλοίαρχος Κίγγ, δὲν ἔδωσαν πλέον εἰς τοὺς ναύτας των ἀδειὰν ἐξόδου εἰς τὴν ξηράν.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» καὶ ὁ «Ῥέπτων» ἦσαν ἀραγμένοι ἀρκετὰ πλοῖον, οἱ νῦκται ὑβρίζοντο ἀπὸ τὰ καμπούνια τῶν δύο πλοίων. Λοιπὸν, ὁ κ. Μπουρκάρ ἐπέσπευδε τὰς προειμωσίας του, διὰ ν' ἀπαπλεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, με τὸν σκοπὸν ν' ἀποφύγῃ εἰς τὸ πέλαγος πᾶσαν συνάντησιν με τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ διευθυνθῇ εἰς τὸν ἴδιον λιμένα ὅπου θὰ ἐπῆγγαιεν ἐκεῖνο.

Ἐν τῷ μεταξύ συνέβη ἐν ἐπεισδίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπεβράδυνε κάπως τὴν ἀναχώρησιν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 8 Ὀκτωβρίου, ἂν καὶ ἔπνεεν ἀπὸ τὸ πέλαγος ἑλαφρὸς ἀ-

νεμος, πολὺ εὐνοῦκός διὰ τὸ ψάρευμα, οἱ Γάλλοι εἶδαν με ἀπορίαν τὰ ἀκάθια τῶν ἐντοπίων που ἤρχοντο βιαστικὰ εἰς τὸν λιμένα, με ὄλα τὰ πανιά των ἀνοικτά! Τόση ἦτο ἡ βία τῆς φυγῆς των, ὥστε πολλὰ ἐπέστρεψαν χωρὶς τὰ δικτυὰ των, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειψαν ἀνοικτὰ εἰς τὸν ὄρμον τῆς Ἀβάττας.

Ποῖον ἦτο τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς; Ἰδοὺ τί ἐμαθον τότε ἀπὸ τοὺς ψυχρῆς οἱ κάτοικοι τῆς Πετροπαυλὸβτικῆς:

(Ἐπεταὶ συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΙΣ ΔΟΥΓΚΑΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑΤΡΙΒΕΙ ἀπὸ τινος εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ ἀμερικανὶς Μίς Ἰσιδώρα Δούγκαν μετὰ

τῆς οἰκογενείας της. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς ἐκίνησεν ἐδῶ πολὺ τὴν προσοχήν, καὶ εἶνε ἄδύνατον νὰ μὴ ἐφθασῇ ἡ φήμη της καὶ εἰς τοὺς μακρότερον εὐρισκομένους, διότι ἡ Μίς Δούγκαν δὲν ἦλθεν ἀπλῶς ὡς περιηγήτρια, ἀλλ' ὡς ἀποστολὸς μιᾶς μεγάλης ιδέας καὶ ὡς ἰέρεια μιᾶς ὠραίας τέχνης.

Πολλὰ ἐγράφησαν περὶ αὐτῆς εἰς τὸν ἑλληνικὸν τύπον. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἦσαν εὐρυλογία καὶ ἀνακρίβεια. Διὰ τοῦτο ὅτι εἰξεύρουσι τὴν Μίς Δούγκαν μόνον ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, τὴν εἰξεύρουσι πολὺ ὀλίγον, ἢ μᾶλλον δὲν τὴν εἰξεύρουσι καθόλου. Εἶνε ὀργηστὴς: Ἄλλ' αὐτὸν τὸν τίτλον ἔχουν καὶ αἱ τελευταῖαι χορεύτριαι ἐνὸς μ. π. α. ε. τ. ο. διὰ τὴν διαφέρει λοιπὸν ἀπὸ αὐτῆς; Ἄραγε διότι ἔχει τὴν μανίαν νὰ ἐνδύεται κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν τρόπον; Ἄλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα χορεύτριαι ἔχουν τὴν ἴδιαν μανίαν, καὶ παρουσιάζονται με τὰ φανταστικώτερα ἐνδύματα καὶ εἰσάγουσι τοὺς παραδοξοτέρους συρμούς... Τί εἶνε λοιπὸν ἡ Μίς Δούγκαν; καὶ διὰ τί ἐκίνησε τόσον τὴν προσοχήν, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, — ὅπου ἐπιτέλους δὲν ἦλθε διὰ νὰ χορεύσῃ, — ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, προπάντων εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου τελευταίως εἶχεν ἀποβῆθῃ;

Ἡ Μίς Δούγκαν εἶνε χορεύτρια... σοφῆ. Καλλιεργεί τὴν ὀργανιστικὴν τέχνην ἀπὸ ἔρωτα, — διότι εἶνε πλουσία, — καὶ τὸ ἐνερὸν της εἶνε νὰ τὴν ἀνακαινίσῃ. Θέλει δηλαδὴ νὰ καταρρηθῇ ὁ σημερινὸς χορὸς, τὸν ὁποῖον εὕρισκει ἄτεχνον, ἀκάλαίσθητον καὶ ἀφύσιον,

καὶ νὰ εἰσαχθῇ νέος, φυσικώτερος καὶ καλλιτεχνικώτερος. Καὶ τοιοῦτον νομίζει τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικόν. Τὸν ἐμελέτησε, με τὴν βοήθειαν σορῶν ἀρχιολόγων, τὸν ἀνέπλασεν ἀπὸ εἰκόνας ἀρχαίων ἀγγείων, ἀπὸ ἀρχαῖα ἀγάλματα, ἀπὸ ὀλίγας περιγραφὰς ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τὸν χορεύει δημοσίᾳ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτό: διὰ νὰ ἐξηγηθῇ καλλίτερον ἡ ἴδία της καὶ ὁ σκοπὸς της, διὰ νὰ πεισθῇ ὁ κόσμος πόσον τελειότερος καὶ ἀληθινώτερος εἶνε ὁ ἀρχαῖος χορὸς ἀπὸ τὸν σημερινόν, ἢ Μίς Δούγκαν γράφει, ὁμιλεῖ, δίδει συνεντεύξεις, δημοσιεύει ἄρθρα εἰς περιοδικὰ, κάμνει διαλέξεις.

Ἐδιάβασα εἰς τὰ «Παναθηναῖα» ἐν ἄρθρον της, τὸ ὅποτον ἐπιγράφεται ὁ «Χορὸς τοῦ μέλλοντος» καὶ ἔμεινα κατάπληκτος. Πόση σοφία! Πόση χάρις! Πόση πειθὴ! Ὁ καλλίτερος τεχνολογίτης, ὁ καλλίτερος φιλόσοφος δὲν θὰ ἔγραφε τόσον ὠραία διὰ τὴν τέχνην τοῦ χοροῦ! Τί μελέτας πρέπει νὰ ἔκαμει ἢ νεαρὰ αὐτῆ ἀμερικανὶς καὶ τί νοῦν πρέπει νὰ ἔχη, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ γράψῃ τέτοια ἄρθρα!

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καμμία ὀργηστὴς δὲν εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ με τὴν Μίς Δούγκαν. Κατακτᾷ ἡ νεωτεριστικὴ της τέχνη, ἀλλὰ συγχρόνως κατακτᾷ καὶ ἡ σοφία της. Καὶ πρὸ τοῦ κοινοῦ παρουσιάζεται ὡς μία γυνὴ ὑπέροχος, ἐμπνευσμένη, ἔχουσα ἐν καλλιτεχνικὸν ἰδεῶδες καὶ ἀγωνιζομένη νὰ το πραγματοποιήσῃ. Ὅχι μόνον καμμία ὀργηστὴς, ἀλλὰ καὶ ὀλίγοι γυναῖκες, καὶ ὀλίγοι ἄνδρες, ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ὡς τὴν Μίς Δούγκαν. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐκλεικτούς, τοὺς ἀνωτέρους ἀνθρώπους, — καὶ αὐτοὶ πάντοτε καὶ παντοῦ εἶνε σπάνιοι... Ἀλλὰ διὰ τοῦτο εἶνε καὶ θαυμαστοί!

Τὸ ἀρχαῖον ἐνδυμα, — τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε τόσας εἰρωνείας, — εἶνε συνέπειά ἀναγκαία τοῦ ἀρχαίου χοροῦ. Ἡ ἀνάστασις τοῦ ἐνὸς θὰ ἐπέφερε καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἄλλου. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ χορεύῃ κανεὶς ἀρχαίως χοροδὸς με νέκ, με σημερινὰ ἐνδύματα: εἶνε ὄλωςδιόλου ἀκατάλληλα! Καὶ ἡ Μίς Δούγκαν, διὰ νὰ χορεύσῃ, ἠναγκάσθη φυσικὰ ν' ἀντιγράψῃ τὰς εἰκόνας τῶν ἀγγείων καὶ νὰ κάμῃ φορέματα κατὰ τὰ πρότυπα ἐκεῖνα. Καὶ πρώτα-πρώτα τῆς ἐπέβληθη ἡ γυμνότης τοῦ ποδός. Οἱ ἀρχαῖοι ἐχόρευαν γυμνόποδες. Καὶ φυσικὰ ἡ τέχνη τοῦ ποδός, ὁ χορὸς, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκτελεθῆ με πόδα... σκεπασμένον. Τὸ ὄργανον αὐτό, διὰ νὰ καλλιεργηθῇ ὅπως πρέπει καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν φυσικὴν του μορφήν, τὴν ἀνάπτει καὶ τὴν εὐστροφίαν, δὲν πρέπει νὰ σφίγγεται καὶ νὰ στρεβλύνεται με τὰ σημερινὰ ὑποδήματα. Καὶ ἡ Μίς

Δούγκαν εἶδε τὴν ἀνάγκη νὰ παραδύχοθῃ — διὰ τὸν ἑαυτὸν της, — τὴν ἀρχαίαν ὑπέδειν καὶ τὴν ἀρχαίαν περιβολήν.

Ἄλλ' ἂν θὰ γενικευθῇ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ἀρχαῖος χορὸς, δὲν θὰ γενικευθῇ, δὲν θὰ ἐπικρατήσῃ μαζί του καὶ τὸ ἀρχαῖον ἐνδυμα; Ἰδοὺ διὰ τὴν ἡ Μίς Δούγκαν ἐγένεν ἀπόστολος καὶ τῆς ιδέας αὐτῆς. Αὐτὴ καὶ ἡ οἰκογενεία της ἐνδύονται σήμερον κατὰ τὸν ἀρχαῖον περίπου τρόπον. Καὶ πολλὰ κυρίκι εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν ἐμιμήθησαν. Καθόλου δύσκολον νὰ τὴν μιμηθοῦν μὴν ἡμέραν ὄλα. Ὁ συρμός ἔχει τόσας ιδιοτροπίας! Καὶ με τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ εἶνε διόλου παράλογος ὁ συρμός, ὁ ὁποῖος θὰ τροποποιήσῃ τὴν σημερινὴν ἐνδυμασίαν, καὶ θὰ καταργήτῃ τὸ σφίξιμον, καὶ θὰ χάρις εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας ἐνδύματα ἐλεύθερα, ἄνετα, φυσικὰ, — καὶ ἄς μὴν εἶνε ἀκριβῶς τὰ ἀρχαῖα.

Ἡ Μίς Δούγκαν θὰ μείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἕως τὸν Ἰανουάριον. Τότε θὰ φύγῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ ἐπανέλθῃ, διὰ νὰ κτίσῃ τὴν οἰκίαν της, — τὸν Ναὸν τῆς τέχνης της, — εἰς τὸ οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ἤδη, καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν λατρευτὴν της Ἑλλάδα ὀριτικῶς. Θέλει νὰ κηρύξῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ Ἰδανικόν ποδός, ἀπὸ τὴν χώραν ἢ ὁποῖα τῆς το ἐνέπνευσε. Θά τὴν γνωρίσωμεν λοιπὸν καλλίτερα, καὶ ἴσως θὰ σας γράψω καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτῆς.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

— Πατέρα μου, εἶνε φυσικὸ Κάθε καλὸ μας καὶ κακὸ...
Κ' ἐγὼ που τεμπελιάζω Δὲν πρέπει νὰ χολιάζω Κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου Καὶ τοῦ φτωχοῦ μυαλοῦ μου...
— Παιδάκι μου, ὄχι, ὄχι: Ὁ ἄνθρωπος δὲν τῶχει Ποτέ του ὀλίγο τὸ μυαλό. Σὰν νοιώθῃ ποῖδ εἶνε τὸ καλό... Μὰ ὅπως ὁ σιδηρουργὸς Στάμνονι του ποτέ του ἀργὸς Δὲ μένει, κ' ὄλοένα Φυσώντας με τὰ φουερά Κτυπᾷ ὡς νὰ ἰδῇ τὰ πιὸ σκληρὰ Σιδηρικὰ πλασμένα Καθὼς ἐκεῖνος θέλει, — Ἔτσι καὶ τὸ σκληρὸ μυαλό. Θὰ γίνῃ μιά φορ' ἀπαλό, Μικροῦτικε τεμπέλη, Καὶ θὰ πλασθῇ μ' ὑπομονή, Καθὼς τὸ θέλει νὰ γεννηθῇ. Ἀρκεῖ νὰ μὴ τάφισῃ Καὶ το παραμελήσῃ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Ι. ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ
τυχοῦσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
"Αμαρύλλης"

Α' Βραβείον εἰς τὸν 75ον Διαγων. τῶν Δύσεων.
["18ε Δεσφλαιν ἑ. ἑ. φυλλάδιον 26, σελ. 207.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' (Συνέχεια)

Ἡ καλὴ μου μητέρα εἶπε ὅτι δὲν ζήτω τίποτε καλλίτερον παρὰ νὰ τὴν πιστεύσω καὶ ὁμῶς φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ κατάρθωθῃ θὰ εὐρὴ ἐκδοθῇ. Ἡθέλῃσε νὰ κάμῃ πολὺ «βαθὺ» τὸ ἔργον τῆς. Αἱ γυναῖκες τῶν βιβλίου τῆς ἠμιλοῦν μὲ τρόπον τῶν αἰθέρων, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι ἀπαγγέλλουν στίχους, καὶ οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται ἐπιστημονικὴν γλῶσσαν ἐντελῶς ἀκατάληπτον διὰ τοὺς κοινούς τῶν θνητῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα πρόσωπον ἐκεῖ μέσα μὲ σὰρκα καὶ ὀστά. Δι' αὐτὸ, παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ἐπιτυχία μου φαίνεται πολὺ ἀμφίβολος. Ποτέ, ἄλλως τε, δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὰ κέρδη τῆς πέννας τῆς ἢ τῆς βελόνας τῆς ἄλλα τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα ἀπὸ τὸν πατέρα μου γίνονται ὁλονὲν ἀτακτότερα. Τὰ κεφάλαιά μας ἔμειναν τῶν ὀλίγων, ὥστε ἡ μαμά θὰ ἐτρόμαζε ἂν τὸ ἐγνώριζε, καὶ θὰ ἤρνεϊτο νὰ πάρῃ τὸ κρασί τῆς μὲ τὴν κίβαν καὶ ὅλα τὰ πολυτιμα ἱατρικὰ που εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὑγίαν τῆς. Εὐτυχῶς, ἐγὼ κρατῶ τὸ ταμεῖον!

«Δὲν μένουν πλέον οὔτε ὅσα χρειάζονται διὰ ν' ἀγοράσω τὸ φάρμακον καὶ τὸ ἐπανωφόρι πού μου χρειάζονται! Ἄλ-

λὰ ἡ γαγιά φρονεῖ ὅτι καλὸ μού κάμνει νὰ ταλαιπωροῦμαι ἔτσι. Ὅσακις με βλέπει νὰ περνῶ μὲ τὴν παλαιάν μου γούναν, φαίνεται τῶν εὐχαριστημένην, ὥστε μού ἔρχεται ἡ τρελλὴ ἰδέα νὰ τῆς τὴν προσφέρω!

3.

Αἰμιλία.

«Μὴν κυττάξετε τὴ μοιμά! ἔκλαιεν ἡ καϊμένη μισὴν ὥραν τώρα, δὲν πρέπει νὰ δεῖξετε ὅτι τὸ παρατηρήσατε. Τὸ χειρόγραφόν τῆς τῆς ἐπιστροφῆς συνοδευόμενον ἀπὸ ἓνα γράμμα πολὺ εὐγενὲς μὲν, ὁλλὰ μὲ τὴν πληροφориαν ὅτι δὲν γίνεται δεκτὸν τὸ ἔργον τῆς διὰ νὰ το τυπώσουν. Αὐτὸ τὴν ἐλόπησε τῶν μαλλόν, καθ' ἕσον ὁ ἐκδοτὴς πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποσταθῆ, ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους φίλους τῆς. Ἐσκέπτετο δὲ ἀφελέστατα ἡ μητέρα, ὅτι θὰ τῆς ἐδημοσίευσεν τὸ χειρόγραφόν τῆς εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἄλλοτε φίλιας τῶν. Τὴν ἀπογοήτευσεν διὰ τὴν μαμά! Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπὸς τὴν ἐβλέπε νὰ κλαίῃ, βεβαίως θὰ τὸν ἐτυπτεν ἡ συνείδησίς του! Ἄλλὰ διατὶ νὰ τὸν κατηγορῶ; Ἦτο τάχατε ἠναγκασμένος νὰ ἐκδώσῃ «εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς φίλιας» ἓνα βιβλίον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν περιμένει κανὲν κέρδους; Οἱ πελάται του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμίαν ἀνάγκην νὰ γνωρίζουν διατὶ αὐτὸς το ἐδέχθη καὶ το ἐξέδωκε, θὰ τοῦ το ἀφίαν εἰς τὴν ῥάχιν του, καὶ αὐτὸς θὰ ἔχανε τὰ ἐξ ἄκα καὶ τὸν κόπον του.

«Ἡ φίλια εἶνε φίλια καὶ τὸ συμφέρον εἶνε συμφέρον, ὅπως λέγει ὁ κόσμος» καὶ μάλιστα, εἰς τὴν ἐποχὴν πού ζῶμεν, πρῶτα ἔρχεται τὸ συμφέρον...

«Πολὺ ἐκπέπασα ἕως ὅτου τὴν παρηγορήσω καὶ ἰδίως ἕως ὅτου τῆς ἀποσπασω τὴν ὑπόθεσιν ὅτι δὲν θὰ κουράζεται πλέον γράφουσα.

«— Τί θ' ἀπογίνωμεν, ἂν δὲν ἐργάζωμαι ἐγὼ; μού εἶπεν ἀνηλιτισμένη ἡ "Αχ! καλέ, ἂν τὴν ἀκούσατε, θὰ ἐλέγητε ὅτι αὐτὴ μᾶς ζῆ μὲ τὴν ἐργασίαν τῆς.

«— Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, ἐφώνησα τότε δὲν με λογαριάζετε λοιπὸν γιὰ τίποτε ἐμένα;

«Καὶ ἐκάθησα ἀμέσως καὶ ἔγραψα εἰς ἐκεῖνον τὸν πράκτορα τοῦ Πονοσσᾶ ὅτι θὰ πάρω τὴν διεύθυνσιν, ὅχι τῶν σχολεῖον πού ἀνοίγει τὸν Μάϊον, ἀλλ' ἐκεῖνον που θ' ἀρχίσῃ τὰ μαθήματα τὴν ἐρχομένην Δευτέραν ἢ διαφορά δὲν εἶνε παρὰ ἕξ ἐβδομάδες μόνον καὶ, ὅτι καὶ ἂν λέγητε ἐσεῖς, ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀρκετὰ ἐξεκουράσθηκα πλέον.

«Δὲν θὰ σας ἀφῆσω ἔμωσ μόνην, αὐτὴν θὰ πορὰν ἡ μαμά μου ὑπεσχέθη νὰ ἔρχεται νὰ σας κἀνὴν συντροφία ἀρκετὴν ὥραν τὸ βράδυ, καὶ ἔπειτα θὰ ἔχετε τὸν Κάρολον καὶ τὴν Εὐ-

ρυδίην» ὄχι, δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε μὲ τὴν ἀπουσίαν μου τῶν πολλῶν, ὅσον νομίζετε! Θὰ σας γράφω συχνά, ἄλλως τε, ἂν καὶ δὲν θὰ ἔχω σπουδαία πράγματα νὰ σας γράφω. Εἶμαι βεβαία ἐπίσης ὅτι ἡ Βιργινία Κούρτις θὰ ἔρχεται κάποτε νὰ συνομιλῇ μαζί σας. Τὸ παρατηρήσατε ὅτι ποτὲ δὲν ἤρξατο τῶν συχνά ὅσον αὐτὸν τὸν χειμῶνα; Νᾶ, ἀκριθῶς, τὴν ἀκούω τώρα πού ἔρχεται...»

«Ω! κυρία Φάγγ, ἂν ἠξέυρατε τί νᾶ μού ἔφεραν ἡ Βιργινία! Καλέ, ἦτον ἀπίστευτον! Ἐτρεξα ἀμέσως εἰς τῆς Χαράς διὰ νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Καὶ ὁμῶς ἦτον ἀλήθεια, — ἡ Χαρά ὑπανδρεύεται τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα, καὶ νὰ μὴν ξέρω ἐγὼ τίποτε ἕως σήμερα!

«Τὸ χέρι μου κοπιᾶ εἰς τὸ γράφω ποῖος εἶνε ὁ μελλοντομὸς τῆς: ὁ Εὐγένιος Πάλμερ! Μάλιστα, κυρία Φάγγ, ὁ Εὐγένιος Πάλμερ καὶ αὐτὴ δὲν ἐντρέπεται νὰ τὸν θέλῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα που συνέβησαν μόλις πρὸ ἑνὸς μηνός. Εἶνε δυνατόν!...

«— Ἦτο τῶν περιλῦπος, μού εἶπε. Θὰ ἐφρευεν εἰς τὰ ξένα, ἂν τὸν ἀπέκρουα. Ἐκεῖνο πού εἶπε γιὰ μένα, τὸ εἶπεν ἐπιτηδῶς διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰ πραγματικὰ μὲν αἰσθήματα. Μιῦ τὸ ἐβεβαίωσεν ἐνὸρως.

«Τὴν ὥραιος ὄρκος! «Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τῆς ἀπευθύω συγχαρητήρια, καὶ ὁμῶς αὐτὴ ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἐπερίμενον. Ἦτον ὅλο χαρὲς καὶ γέλιον.

«— Ἦμεθα προωρισμένοι ὑπὸ τῆς Θεῆς Πρόνοιας νὰ γίνωμεν ταῖρι! μού εἶπεν ἀκόμην.

«Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τυφλώνονται ἐτοί οἱ ἄνθρωποι; Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶχεν αὐτὸς ἀρκετὴν εὐγλωττίαν ὥστε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ἠσθάνετο ἀγάπην πρὸς αὐτὴν. Ἡ κυρία Σάμβορν εἶνε καταγοητευμένη μὲ αὐτὸν τὸν γάμον» τὸ χρηματικὸν ζήτημα εἶνε δι' αὐτὴν τὸ πᾶν. Ἄλλὰ μὴν ὑποθέσατε ὅτι τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κόρην τῆς ἢ περιουσία τοῦ κ. Πάλμερ δὲν εἶχε καμίαν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Χαράς. Ἐνῶ τὴν ἀπεχαιρετοῦσα, αὐτὴ μού ἔκαμεν ἰδιαιτέρως ἐνα σωρὸ συστάσεις δι' ἐκεῖνην τὴν περιφημὴν σκηρὴν που συνέβη εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγορᾶν. «Θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου, μού εἶπεν, ἂν γίνῃ γνωστὸν ἀπὸ τὸ πρᾶγμα». Τὸ ἐνοῦτε σεῖς αὐτὸ, κυρία Φάγγ; Δὲν θέλει νὰ το μάθουν, ἀλλ' οὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ τὸν ὑπανδρεύῃ!... Ἄ! μὰ γιὰτὶ γελάτε;

Κυρία Φάγγ
«— Γελῶ, διότι βλέπω ὅτι ἡ διαγωγὴ τῆς Χαράς δὲν σε κάμνει νὰ το

πάρης καθόλου κατακόρδα. Εὐτυχῶς, ἡ πρὸς αὐτὴν φίλια σου σιγὰ-σιγὰ ὠλιγόστευσε, καὶ σήμερον δὲν μένει σχεδὸν τίποτε εἰς τὴν καρδίαν σου δι' αὐτὴν. Ἐγὼ το ἐγνώριζα πολὺ καλά ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι αὐτὴ ἢ τῶν ζωντῶν φίλια θὰ ἔσβυνε μόνη τῆς, καὶ τῶν μαλλόν ὅσον κανεὶς δὲν θὰ εὐρίσκετο διὰ νὰ σου ἀνοίξῃ πολὺ ἐνωρὶς τὰ μάτια καὶ νὰ ἰδῆς τί ἀξίζει αὐτὴ ἢ νᾶ. Μὴ μελαγχολίζῃς, ἀγάπη μου, καὶ ἄφισε τὸ παλαιόν σου εἰδῶλον νὰ πάρῃ τὸν δρόμον του, πού εἶνε τῶν δικαιοδικῶν ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου. Πρὸ πάντων μὴν πολυτιμολογῆσαι δι' αὐτὸν τὸν γάμον ἢ Χαρά καὶ ὁ κ. Πάλμερ εἶνε ἀπὸ τὴν ἰδίαν φυλὴν, καὶ νὰ σου εἰπῶ, — ἐχει δικαίον ἡ Χαρά που λέγει ὅτι ἦσαν προωρισμένοι ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον.»

4.

Αἰμιλία.

«Ἦλθε καὶ ἔλας ὁ Σεπτέμβριος, κυρία Φάγγ! Μήπως εἶνε τώρα μικρότεροι οἱ μῆνες παρὰ ἄλλοτε, καὶ περνῶν τῶν γρηγορά;

«Ἄχ! τί καλά πού εἶνε αἱ διακοπαί, ὅταν ἔρχωμαι νὰ μείνω μὲτὶ μ' ἐκεῖνους που ἀγαπῶ! Σκέπτομαι νὰ ξαναπάρω πάλιν τὸ σχολεῖον τοῦ Πωνωσσᾶ δι' ὁλόκληρον τὸ ἐρχόμενον ἔτος: τὸ προτιμῶ, παρὰ νὰ ὑπάγω καὶ νὰ διευθύνω ἓνα οἰκοτροφεῖον εἰς τὴν Βοστώνην, ὅπως ὁ ἱατρὸς Πρέσκωτ εὐρησετὴθῆ νὰ μου προτείνῃ. Ὁ ἱατρὸς ἔχει φίλους ἐκεῖ κάτω, καὶ εἶχε τὴν κλωσύνην νὰ τοὺς κάμῃ λόγον δι' ἐμέ: ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ πλησίον, διὰ νὰ εἰσπορῶ νὰ ἔρχωμαι καὶ ν' ἀγκαλιάζω ὅλους τοὺς ἰδικούς μου μίαν πορὰν τῆς ἐβδομάδας.

«Εἰς τὸ ἀποφινὸν γράμμα τῆς, ἡ Χαρά μού γράφει ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός τῆς θ' ἀλλάξουν πάλιν τόπον διαμονῆς» εἶνε ἡ τρίτη φορά αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῶν, καὶ ἔχουν σκοπόν, ὡς λέγει, νὰ ὑπάγουν νὰ περάσουν τὸν χειμῶνά τῶν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνησυχία θὰ τὴν κουράζῃ βεβαίως ἄλλα ἔπρεπε νὰ τὴν περιμένῃ μ' ἓνα ἄνθρωπον που δὲν ἔχει εἰς τὰς ιδέας του περισσοτέραν εὐστάθειαν παρὰ ἡ πεταλούδα, — καὶ μού φαίνεται ὅτι ἀδικῶ τὴν πεταλούδα, ὅταν τὴν συγκρίνω μὲ αὐτὸν. Ἡ καϊμένη ἡ Χαρά! τὰ γράμματά τῆς δὲν εἶνε καθόλου φαιδρὰ δὲν μου κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε εὐτυχῆς τὴν λυποῦμαι ἐκ βάθους καρδίας, ἂν καὶ ἔπρεπε μόνη τῆς νὰ τα προῖδῃ αὐτὰ.

«Λυποῦμαι εἰσῆς εὐλικρινῶς τὴν Δῶρην Τόπλιφ. Μ' ὅλην τὴν καρτερίαν τῆς, τόσο τὴν ἐτάραξεν ἐκεῖνος ὁ ἀπόροπος γάμος ὥστε ἐπαθεν ἡ ὑγεία τῆς. Δὲν εἶνε κυρίως εἰπεῖν ἀσθενῆς, ἀλλὰ

εἶνε «ἀσθενική», ὅπως λέγει ἡ μητέρα τῆς, καὶ θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Βασιγκτόνα διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα τῆς. Εἴθε νὰ ἐπανέρη ἐκεῖ τὴν γαλήνην!»

5.

Αἰμιλία.

«Πῶς; πάλιν ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος; Ὅλος αὐτὸς ὁ χρόνος ἐπέρασε σὺν δυνάμει! Ὁ πατέρας, πού ἦλθε χθές, μὲ ἠρώτησε τί νᾶ ἔχει τὸ Κιμπασσέτον, καὶ ἐγὼ τὸν διηγήθην πῶς ὁ Γουήλ Κούρτις εἶνε δικαιοδικῶς μηχανικός, πῶς ἡ Δῶρα Τόπλιφ μένει πάντοτε εἰς τὴν Βασιγκτόνα ὅπου ἠρραβωνίσθη πρὸ τίνος μὲ ἓνα εὐγενῆ ξένον, μὲ ἓνα λόρδον, ὡς λέγουσιν πῶς ἡ Ἐνὴν Γκλιδδινς προσκεῖται εἰς τὸ φιλολογικὸν στάδιον καὶ κερδίζει μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀρκετὰ, ὥστε νὰ διατρέφῃ ὅλην τὴν οἰκογενείαν τῆς» πῶς ἡ Χαρά καὶ ὁ σύζυγός τῆς εὐρίσκονται τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐνῶ, ἀπ' ἐναντίας, ὁ Ἰὼβ Φέττυπλας ἐπιστρέψεν ἀπὸ τὴν Καλιφορνίαν ὅπου ἐκέρδισεν ἄπειρα χρήματα καὶ πρὸς ἐπίμετρον εἶνε πολὺ κινωτικώτερος, διὰ τὸ ὅποιον ὑποθέτω ὅτι θὰ μὲ εὐγνωμονῇ, διότι ἐγὼ ἐπροκάλεσα ἀκουσίως τὴν ἀναχώρησίν του. Αὐτὰ ἐπάνω-κάτω εἶνε τὰ νᾶ που εἶχα νὰ σας ἀνακοινώσω.

«Παρατηρήσατε πόσον εὐχριστῆμνος φαίνεται ὁ πατέρας; Εἶχα λοιπὸν δικαίον νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ τροχὸς τῆς τύχης θὰ ἐγύριζε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸ μέρος του. Λέγει ὅτι ἐπὶ τέλους ἐληξάν αἱ χρηματικαὶ του στενοχωρίαι, χάρις εἰς τὸν συνεταιρισμὸν του μὲ τὸν κ. Χόλμπρουκ, καὶ ὅλοι χαίρομεν σήμερον δι' αὐτὴν τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐτυχίας, ἀφοῦ μάλιστα τῶν καιρῶν ἐξήσαμεν τῶν στενοχωρημένοιν.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάου]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

— Τοὺς ἀγαποῦμε! τοὺς ἀγαποῦμε πολὺ! Ὁ κύριος ἄγριε, τοὺς ἀγαποῦμε! εἶπαν τὰ παιδάκια, καὶ ἐγονάτισαν, καὶ ἀρχίσαν νὰ κλαίου μὲ πικρὰ δάκρυα.

— Καὶ ὁμῶς, αὐτὸ που ἐκάματε καὶ ἐφύγατε κρυφὰ, ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετον.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν σοφὴν ἀγορεύσιν του:

— Δὲν πρέπει, εἶπε, νὰ παρατύρεται κανεὶς ἀπὸ χιμαίρας εἰς τὴν ζωὴν του, καὶ νὰ θυσιάζῃ τὴν εὐτυχίαν

που ἔχει μέσα στὰ χέρια του, διὰ νὰ τρέχῃ νὰ εὐρὴ φανταστικῶς εὐτυχίας. Ὁ Ροβινσὸν Κρούσος ἠναγκάσθη νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῆς δυστυχίας πού του ἦλθε χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν ζητήσῃ, καὶ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν ἐξυπνάδα του καὶ ὅλον τὸ θάρρος του διὰ νὰ βγῇ νικητῆς. Ἄλλα δὲν ἐπέρασεν οὔτε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ νησί του χωρὶς νὰ λαχταρήσῃ τὴν οἰκογενείαν του, τοὺς φίλους του, τὴν κοινωτίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν πατρίδα του. «Ἄν ὁ Θεὸς δὲν μ' ἐβγαζεν ἐμπρὸς σας, ἂν ἐμένατε ἔστω καὶ μίαν νύχτα εἰς αὐτὸ τὸ νησί, θὰ ἀρπάζατε χωρὶς ἄλλο καμμιὰ πούντα... Καὶ

«Ω! τοὺς ἀγαποῦμε!»

δὲν μου λέτε, σὰς πρκακῶ, ποιὸς θὰ σας ἐπεριποιεῖτο ἐδῶ; Ποιὸς θὰ ἦτον ὁ γιὰτρός σας, καὶ ποῖα μαγείρισα θὰ σας ἔφερνε ζεστὸ χαμοῦλι; Ποιὸς θὰ σας ἐσκέπαζε στὰ κρεββάτια σας διὰ νὰ μὴν κρυώσετε; Μὰ, τί λέγω — κρεββάτια; Καλέ, ἐσεῖς θὰ εἶχετε τὸ μουςκεμμένο χῶμα γιὰ κρεββάτι καὶ πέτρας γιὰ μαξιλάρια. Ποιὸς θὰ σας ὠμιλοῦσε, καὶ ποιὸς θὰ σας παρηγοροῦσε; θὰ ἐπεθαίνατε ἐντροπιασμένοι, διότι ἐπὶ τέλους, μικροὶ μου φίλοι, μὴ θαρρεῖτε πῶς εἶνε ἐδῶ τὸ νησί τοῦ Ροβινσῶνος. Δὲν εἶδατε παρὰ τὸ ποτάμι μονάχα που ἐξεχειλίσσε, καὶ ὄχι τὴν θάλασσαν. Ἐδῶ πού λέτε, δεσποινίς καὶ κύριοι μεγάλοι περιηγηταί, εἶνε τὸ νησί τοῦ Γαβαθᾶ, καὶ τὸ σπῖτι σας ἀπέχει μισὴ ὥρα δρόμο μοναχά. Ἡ ἱστορία σας θὰ σας κάμῃ γελοίους ἂμὰ γίνῃ γνωστὴ, καὶ εὐχῶμαι νὰ γίνῃ, διὰ νὰ παρδειγματισθοῦν ἀπὸ σας καὶ τὰ ἄλλα παιδάκια. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σας,

τιμωρία πολύ μικρή αναλόγως του σφάλματός σας!

Τὰ παιδάκια έσκυβαν τὰ κεφάλια. Ο κύριος Γιαννάκης και η δεσποινίς Κική έβλεπαν ότι πολύ σωστά ήσαν τὰ λόγια που ήκουαν, και δεν είχαν τί νάπαντήσουν.

— Άλήθεια, είμαστε πλαταβοί, λέγει της Κικής ο Γιαννάκης

— Θεοπάλαβοι! άπαντᾷ η Κική. Ο Παυλής έχασκε από τον θαυμασμόν του. Δεν το έπίστευε πώς οι ζωγράφοι όμιλούν, τόσον ώραία όσον οι δικηγόροι!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ

— Ω! νά πᾶς καθάλλα με άληθινόν γαϊδούρι, και νά δῆς τί όμορφα πού είνε! — είπεν ο Μηνᾶς, τὸ χωριτό-πουλο, ενῶ εκάθητο επάνω στὸν φράκτην, κοντὰ στὸν άχυρώνα και έχαμνε σάν νά επήγαγε καθάλλα.

Ήτον εκεί κ' ένα άγοράκι, καθισμένο επίσης επάνω εἰς τὸν φράκτην. — Έγώ ποτέ μου δεν επήγα καθάλλα με γαϊδούρι, και ήθελα νά πήγαινα, είπε τὸ άγοράκι. Ο Πατέρας λέγει πὼς τὸ γαϊδούρι τρέχει μαλακά και ήσυχα.

— Καμμιά φορά, κάνει και τὸ γαϊδούρι τὰ δικά του, άπήνησε τὸ ήλιοκαμμένο χωριατόπουλο. Μά, εἶνε πολύ όμορφα σάν πηγαινέι ντούκου-ντούκ! ντούκου-ντούκ! νά! έτσι κάνει. Και άμα σηκώνη τὰ πόδια του έτσι, φάπ! σὲ πετᾷ από πάνω άπ' τὸ κεφάλι του! και άμα τα σηκώνη άλλοιως, φάπ! σὲ καταρχυλᾷ πίσω άπ' τὴν κύρά του... Καμμιά φορά γονατίζει... καμμιά φορά κυλιέται χάμω και σηκώνει και τὰ τέσσαρα πόδια στὸν άέρα, και τρέχα γύρευε τότε τί παθαίνεις, φιλαράκο μου... Εἶνε όμως όμορφα... πολύ όμορφα.

— Γι' αυτό κ' εγώ θελω νά δοκιμάσω! — Υστερα από αὐτὴν τὴν συνομιλίαν, ο μικρὸς κύριος Στέλιος άρχισε νά συλλογίζεται ότι καιρὸς πιά ήτανε νά πάγη με άληθινὸ γαϊδούρι. Εἰς τὸ γρασιδί, εκεί στὴν έξοχὴν των, έβλεπε κάθε ήμέραν τὸν Αὐταρᾶ (τὸν γαϊδάρων των), χωρὶς σέλλα και γκέμια, αλλά μονάχα, με ένα καπίστρι. Ο Στέλιος όμως εσκέφθη ότι εφθανε και τὸ καπίστρι μόνον, άν τα κατάφερνε νά πιάση φίλιες με τὸν γαϊδάρων.

Έχρησιάσθη μίαν έβδομάδα ως πού νά γνωρισθῆ με τὸν έξοχώτατον κύριον Αὐταρᾶν.

Τὴν Κυριακὴν, επήγε στὸ περιδῶλι και τοῦ άπέτεινε τὸν λόγον από σεβαστὴν απόστασιν. Ο γαϊδάρων έμεινε άκίνητος, και μόνον τὸ κεφάλι του εκούνησε.

Ο Στέλιος ένόμιζε πὼς αὐτὸ ήτο φιλικὸν σημεῖον. Αλλά ο Μηνᾶς, τὸ παιδί τοῦ περιβολάρη, είπε: — Μπᾶ! οὔτε εἰδήσι σε πήρε! εκούνησε τὸ κεφάλι του γὰ νά διώξη τὸς μύγες πού τον έτσιμποῦτην σὲ αὐτία.

Τὴν Δευτέρην, ο Στέλιος επήγε και του επρόφερε ένα δεμκάμι χόρτα' αλλά άμα ο Αὐταρᾶς άνοιξε τὴ στοματάρκα του νά χάψη τὰ χόρτα, ο Στέλιος επρέμαξε και τα άρισε νά πέσουν κάτω.

— Ηθελε νά μου χάψη και τὸ χέρι μου! είπε φοβισμένος. Τί άσχημος πού είνε, άμα άνοίγει έτσι τὸ στόμα του!

— Αλλά ο Μηνᾶς εκούνησε τὸ κεφάλι του. — Τί κουτὸς πού εἶσαι! πού είπε. Και πὼς ήθελες νά τα φάγη τὰ χόρτα, άν δεν άνοιγε τὸ στόμα του;

Δι' αὐτὸ, τὴν Τρίτην, ο Στέλιος εστάθη άλλόνητος και επρότεινε τὰ χόρτα, όταν η κεράλα τοῦ Αὐταρᾶ με άνοικτο τὸ στόμα επρόβαλε από τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Τὴν Τετάρτην, τὸ δῶρον ήτο μία φέτα ψωμί. Αλλά τὴν στιγμήν πού ο Αὐταρᾶς επήρε τὸ ψωμί στὰ δόντια του, ο Μηνᾶς εφώνησε: «Ντέ! — και. ο γαϊδάρων εφυγε πηλάλα.

— Ένόμιζε πὼς εγώ του εφώνηξα νά φύγη! είπεν ο Στέλιος με παρκαποινάρικη φωνήν.

— Τότε άυριο τὸ μεσημέρι νά του φέρης ψωμί με βούτυρο, τὸν έσυμβόλευσε ο Μηνᾶς. Πολύ βούτυρο, και όχι πολύ χοντρό τὸ ψωμί.

Ο Στέλιος, έννοεῖται, εφθασε τὴν Πέμπτην τὸ μεσημέρι, με ὄλο τὸν ήλιο, εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Και σὲ λίγο νά σου και ο Μηνᾶς

— Που εἶνε τὸ ψωμί με τὸ βούτυρο; — Νά το, εἰδώ εἶνε!

Ο Στέλιος τὸ εδοχλε από τὴν τσέπη του, και άρχισε νά το κόβη, κατὰ συμβουλήν τοῦ Μηνᾶ, κομματάκια και νά το δίδη εἰς τὸν γαϊδάρων. Φαίνεται όμως ότι ο Αὐταρᾶς δεν ένοστιμύετο πολύ τὸ βούτυρο, και δι' αὐτὸ, άπου εφαγε δύο κομματία, άφησε τὸ τρίτον νά πέση από τὸ στόμα του.

— Δώσέ μου έμένα τὸ άλλο, είπεν ο Μηνᾶς. Αύριο νά του φέρης ψωμί με γλυκό. Τὸ γλυκὸ νᾶνε βύσινον! αὐτὸ μο ὁ ἄρσει... τὸ ξερείς-δά.

Τὴν Παρασκευὴν λοιπὸν ήλθε τὸ ψωμί με τὸ γλυκό.

— Ηθελα νά τον καθλλικέψω καμμὴ μέρα! είπεν ἐπὶ τέλους.

— Καί γιατί όχι, παιδί μου! Έμπρός, ανέβη και τὴν στή ράχη του!

— Ω! όχι τὴν στήν, άπήνησε φοβισμένος ο Στέλιος. Άν ανέβω τὴν στήν, από πού θὰ πικθῶ; Από τὸ λαιμό του;

— Λοιπὸν άγριο, εγώ θὰ του βάλω σέλλα και γέμι. Νά προσέχης όμως, νά μὴν πέσης!

— Ω! δεν πέφτω εγώ! Και, ενῶ το ελεγε και επηδοῦσε από τὴν χαράν του, επαραπάτησε και εκυλίσθη κάτω.

— Πιάστε τον, νά μὴ με πατήση! εφώνησε κατατρομαγμένος.

Ο Μηνᾶς επρέψε γελώντας νά τον τραβήξῃ από τὰ πόδια τοῦ γαϊδάρων, ο οποίος εστάθη ήσυχα και προσεκτικὰ διὰ νά μὴν πατήση τὸν μικρὸν φίλον τῆς ήπασινας.

Ο Στέλιος εθύμωσε τότε. — Άμα πέφτη κανείς, εἶνε άγένεια νά γελᾷ ο άλλος! είπε.

Επὶ τέλους ήλθεν η Κυριακὴ, η περιπόθητος ήμέρα. Ο Στέλιος ελησημύνησεν εκείνο τὸ πρωὶ ότι «άμα πέφτη κανείς, εἶνε άγένεια νά γελᾷ ο άλλος». Ενῶ επήγαγε κατὰ τὸ περιδῶλι, εἶδεν ένα θεαμά πού τον εκαμε ν' άρχίση τὰ γέλια και νά μὴν μπορῆ νά τα τελειώση. Ένας γέρος με ένα δισάκι εκάθητο εἰς τὴν άκρην τοῦ δρόμου, κοντὰ στὴ λιμνούλα με τὰ θαλά νερά. Ο γέρος αὐτὸς επροσπαθοῦσε νά σηκωθῆ, και δεν ήμποροῦσε. Απλωνε τὰ χέρια του και επιτρνε φόρα, αλλά άμα άνεσηλόνετο, άμέσως εἐκνάρεφε καθιστός, διότι τὰ πόδια του εγλυτροῦσαν στὴ λάσπη.

Και ο Στέλιος εγελοῦσεν ὅσο εσυλλογίζετο ότι, άν αὐτὸς ο γέρος τα κατάφερνε ἐπὶ τέλους νά σηκωθῆ, ήτο πολύ πιθανὸν νά γλυστρήση μετὰ και καλή, και νά πέση μετὰ στὰ ακάθαρτα νερά.

Εξάρχη ηκούσθη η φωνὴ τοῦ Μηνᾶ. Τρέχει ο Στέλιος κ' εὔρισκε τὸν γαϊδάρων σελλωμένον και έτοιμον. — Τὴν Παρασκευὴν, καληκαράκι μου! είπεν ο περιβολάρης, άπου ανέβησε τὸν Στέλιον επάνω στὴ σέλλα.

— Ντέ! τὸ λοιπὸν! εφώνησεν ο Μηνᾶς. Και δρόμο άμέσως ο Αὐταρᾶς — σάν άλογο — μετὰ στὰ χωράφια, ήσια στὴ λιμνούλα!

— Πιάστε με! βοήθεια! πιάστε με νά μὴν πνιγῶ! Πιάστε τὸ γαϊδάρὸ μου! άρχισε νά φωνάζῃ ο Στέλιος.

Και εζήτοῦτε βοήθειαν όχι από τὸν περιβολάρην η από τὸν Μηνᾶν, αλλά από τὸν γέρον που ήτο ακόμα καθισμένος στὴν άκρην τῆς λιμνούλας, με τὰ πόδια του μέσα στὸ νερὸ σχεδόν.

— Ελάτε, σᾶς παρακαλῶ, ελάτε! — εφώνησεν ο Στέλιος με εὐγενέστατον τρόπον.

— Αλλά ο πτωχὸς γέρος είπε: — Λυποῦμαι πολύ, αλλά δεν εἶμπορῶ, μικρὴ μου κύριε. Εἶμαι τυφλὸς...

Επιπρόσθετον η καρδοῦλα τοῦ Στέλιου, όταν ήκουσεν αὐτὴν τὴν λέξιν. Έκαμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἐγκλημα, νά περιγελάσῃ ένα τυφλόν!

Τότε τοῦ εφάνη πὼς ὄλος ο κόσμος εγύρισεν άναποδα, και πλάφ! — έπεσεν ο Στέλιος μέσα στὸ βούρκο.

— Σᾶς παρακαλῶ... απλώστε τὸ μπαστοῦνί- σας νά πιασθῶ και νά εβγω εἶω, είπε.

Και αὐτὸ εἶνε. Ο τυφλὸς πρώτα εδοήθησε τὸν Στέλιον νά εβγη από τὰ νερά, και τότε ο Στέλιος εδοήθησε τὸν τυφλόν ν' ανέβη εἰς τὸν δρόμον, ενῶ ο γαϊδάρων επήγε μόνος του εἰς τὸ περιδῶλι, με γκαρίσματα και με τρελλὰ πηδήματα...

Επειτὴ από χρόνις πολλά, όταν ο Στέλιος εμεγάλωσε και διηγείτο τὴν ιστορίαν τῆς πρώτης του γαϊδουροκαβαλλαρίας, πάντοτε τὴν ετελείονε με τὰς εἰρὴς λέξεις:

— Νά μὴ γελᾷτε ποτέ, παιδιά μου, με τὸν άλλων τὴν συμφορᾶν. Διότι εκείνην τὴν ήμέραν, σᾶς βεβαιῶ, εφέρθηκα περισσότερο σάν γαϊδάρων εγώ, παρὰ ο Αὐταρᾶς μας.

ΔΟΥΡΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκαλία: — Πόσους πόλους έχομεν; Ἡ μαθήτρια: — Τρεῖς, κυρία: Τὸν Βόρειον, τὸν Νότιον, και τὸν πῶλον, ποῦ ἐκασθάλικουσαν ο Χριστὸς όταν εἰσῆλθεν εἰς Ἱερουσόλυμα.

Καλοκαιριῆ σκέψις τῆς μικρᾶς Αιλῆς: «Οὐρ κ' αὐτὸς ο ήλιος εἶ κκεκός πού εἶνε! Δεν βγαίνει τὴ νύκτα πού εἶνε σκοτεινά, παρὰ βγαίνει τὴν ήμέρα με τόσο φῶς!»

Μεταξὺ δύο φίλων, μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ λαχείου τῶν Ἀρχιεπιστοπῶν. — Φαντάσο, εἶχα πέντε γκαμμάτια και δεν εκέρρισα κανένα!

— Ὡστε καλά έκαμα εγώ και δεν επήρα οὐτὸ ένα! — Ἐστᾶλη από τοῦ Ἐλλήνος Ἀθλητοῦ.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

ΙΔΟΥ λοιπὸν και ο πρώτος Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως. (Υστερα βέβαια από τὸ Μαγεντικὸν Δάσος). Εἶνε ο Μάριος Γ. Παπινέλης, ο οποίος έσπευσε νά μου γράψῃ τὰ εἰρη: «Ἐπὴ γὰ νά τρελλαθῶ από τὴν χαράν μου, όταν εἶδα τὴν νέαν σας καινοτομίαν τοῦ 1904, διότι τοιοῦτοι συνδρομηταί εὔρισκονται πολλοί, και άμέσως ήρχιτα ενεργῶν. Έως τὴν ὥραν εἶω γράψῃ 5-6 συνδρομητὰς και ελλίξω νά εγγράψω και άλλους. Φαντασθῆτε νά γίνω Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως! Ὅποια τιμητικὴ θέσις! Κατόπι μ' εἰρωτᾷ, αν εἶμπορὸν οἱ συνδρομηταί του νά λαμβάνουν τὸ φύλλον εὐθὺς από τοῦ ερχομένου Σαββάτου, και διὰ νά μὴν ἔχουν τὸν τόμον ήμτελή, νάγροσούν και τὰ προηγούμενα φύλλα πρὸς 15 λεπτά. Μ' αὐτὸ έννοεῖται. Ἀλλως τε θὰ εἶαι αἱ λεπτομέρειαι θὰ ορισθῶν όταν θὲ προκηρυθῆ ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ νέου αὐτοῦ Ψεσπαθώματος, τὸ ὅποιον φαίνεται διὰ τὰ χαλάση κόσμον!

Εἰς τὸν Κρόταλον [EE] η Δεκάτη Τριτὴ Κυριακὴ υπενθύμισε τὴν Δωδεκάτην, με τὴν κομμικοτραγικὴν εἰκηνήν σκηηνήν τοῦ Ἀνανίαι εἰς τὸ Φάληρον, ντὴν ὅποιαν εσκέφθη νά στιχυοργήσῃ. Ὅσοι τὴν ένθυμώσθη, θὰ γελᾷτε με αὐτοῦς τοῦς στίχοις:

Ἄπο κρότον φωνῶν και βηματῶν τοῦ Φαλήρου βοῦτι' ἡ ὀδὸς Κε' ο Ἀναρίας προβαίνει χορδα τὰ ἰδῆ τι συμβαίνει.

Ἄπ' τὸ τζάμι κυττᾷ περιμένει... Καί άμέσως γρυῖζει ὁ ἄρχος: — Ἀνανία μου! κρόνον! Καιρὸς λίγος μόλις σὸν μένει.

Ο Ἀνανίας εὐθὺς αναβαίνει Στὴ σοφίτα, με πολλὴν ταραχὴ χωρὶς κᾶν νά γρωρίξῃ γιατί, Καὶ από φίλο του λέγει:

— Ἀναρία, λοιπὸν τι συμβαίνει; Τί φωνὸς πῶς ο κόσμος χαλινᾷ; — Ἡ Διαπλάσις! έρχεται! νά τὸ κοινοῦνι σημαίνει...

— Ἀναρία μου! τρέξε και πές της Ὅτι εφυγα τὰχ' από εἶδω, Καὶ θὰ κάμω κειμῶσον καιρὸ Ὡς πού νάλθω άπ' τὰ ξένα!...

Ἄλλ' ἰδοὺ μετ' ὀλίγον γρυῖζει Ὁ τοῦ φίλου μας φίλος πιστός, Στὴ σοφίτα κινεῖται γελαστός, Καὶ σὲ αὐτὸ τοῦ σφουρῖζει:

— Ἡ κυρία Διαπλάσις κάτω Κε' ὄλο τᾶλλο μαζὶ σπιτικό, Περιμένουν τὸν καιρὸ ψυχροῦνι... Ἄθωώθηκας! Ζήτω!

— Μά δεν είπες πὼς λείπω στὰ ξένα; — Ναι, σάν άκουσα όμως κ' αὐτὴ, Ἄδεν ήξεύρω, τῆς λέγω, μ' πορὸ εἶ Νᾶρε πάνω στὴ σοφίτα!

εἶμπορῆ πλέον νά ψηφίξῃ γὰ 5 και γὰ 8 άδέλφια άγνωστα και... άνυπαρκτα. Ἐπειτα τὰ ψηφολέτια θὰ εἶνε αὐτάγραφα με ξένον χέρι δεν θὰ δεσθῶ κανένα, και ξεῦρεῖς διὰ γνωρίζω καλὰ τὸ γράψιμον ὄλων τῶν φίλων μου.

Βεβαίωτατα, Προγυμνῆ τῶν Ἀθηναίων, ο «μικρὸς φοιτητὴς», ο ὅποιος θὰ πάρῃ τὸ δίπλωμα του πολὺ νέος και δεν θὰ εἶμπορῆθῃ ἴως άμέσως νά εξασκῆση τὴν επιστήμην του, δύναται κάλλιστα νά τελειοποιήσῃ τὰς σπουδὰς του ἢ νά διορισθῆ εἰς καμμίαν προπαρασκευαστικὴν θέσιν ἢ... και νά ξεκουρασθῆ ὀλίγον, διότι τὴν πλάσιν εν ἢ δύο ἔτη αναπαύσεως δεν θὰ ἔχουν τόσῳ βλαβερὰν επηροήν. Πρώτον διότι θὰ ετελείωσει τὰς σπουδὰς του δεύτερον διότι θὰ εἶχη αρκετὴν ήλικίαν και θέλησιν και κρίσιν.

Βλέπει λοιπὸν διὰ συμφωνίᾳ τελείως με τὴν γνώμην σου

Ὅλιγωτε [EE] διὰ τὴν ὥραιαν περιγραφὴν τῶν θαλασσιῶν εκδρομῶν. Σου εστειλα τὰ φυλλάδια και εἶμαι βεβαία διὰ τὰς τους κᾶμης πέντε τοῦς συνδρομητὰς σου, και χωριστὰ οἱ φιλάργυροι πού τον εκατάχρησε. Ἀλήθεια, ο κ. Φαίδων μου είπε νά σ' ευχαριστήσω διὰ τὴν ὥραιαν κάρταν πού του εστειλες

Ο Ἀναίαι, Ἄνδρον τῆς Ἰδρας [E], είπεν ότι δεν μεταχειρίζεται τὴν βίαν διὰ νά ἐπιβάλλῃ τὰς ιδέας του' δεν ήμποροῦσεν όμως, τὴν στιγμήν εκείνην, νά μὴ τραβήξῃ ὀλίγον τὸ αὐτὸ τῆς Κικής. Βέβαια αὐτὸ δεν ήτο θωπεῖα... αλλά νομίζεις ότι ήτο άξία θωπεῖας ἢ Κική; — Σ' ευχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν πού ανανεώσεως τὴν συνδρομήν σου διὰ τὸ 1904, και νά μου φιλήσης τὴν μικρᾶν ἀδελφὴν σου.

Ο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης [EEE], ο ὅποιος εἶχε τόσον καιρὸν νά μου γράψῃ και με άποζημιώσει σήμερον με μίαν φαιδρότατην επιστολήν, μου αναγγέλει διὰ εἰς τὸ Κράτος τῆς φαιδρότητος, ὅπου Δήμαρχος εἶνε ο Διάβολος Ἐσπερινός, αὐτὸς, — Ο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, — εἶνε Ὑπομνήτης... όχι... Ἡ ενικὸς Διοικητὴς τοῦ Στρατοῦ. Και εἰς άνωτερα! — Ὁ εἶπω εἰς τὸν συνεργάτην μου κ. Παριότην διὰ τον άντικειμετᾶς, και σε συχαίρω πού σου εὔρισκεται άκρόν τὸ πολῦτιμον μπιλλιετάκι τοῦ Ἰουλλίου Βέρν.

Δι' ἐπιτολάι σου μου άρέσουν πολύ, Ἄδρον τῶν Ἰνδῶν [EE] κ' ἐπιθυμῶ νά μου γράψῃ συχνά, διὰ νά εὐχαριστήται και ο καλὸς σου θεός. Εἰς τὸ ἀγλυκὸ φιλάκι! άπαντᾷ όταν εἶχω νά εἶπῶ ὀλίγα, και εἰς τὴν στήλην αὐτὴν όταν εἶχω νά εἶπῶ περισσότερα. Δενακμῶν «διακριτικὸν» καθὼς λέγεις. Τὸ ἴδιον ψευδώνυμον εἶμπορεῖς νά το ἴδης τὴν μίαν εβδομάδα εἰς τὸ «γλυκὸ φιλάκι» και τὴν άλλην εβδομάδα εἰς τὴν στήλην αὐτὴν, πάντοτε αναλόγως τῆς επιστολῆς που θὰ εἶχω εμπρός μου. Π: χι αν ἡ επιστολή σου δεν εἶχε και αὐτὴν τὴν ερώτησιν, δεν θὰ εἶχα νά σου άπαντήσω πολλά, και θὰ σ' εβαζα εἰς τὸ γλυκὸ φιλάκι.

Ἐλαβα άκόμη τρεῖς - τέσσαρα φωτογραφίας βραβευμένων εἰς τὸ Ψεσπαθῶμα. Ἡ προθεσμία εἴληξε, τὸ συμπλεγμα εἶνε έτοιμον και θὰ δημοσιευθῆ πολὺ γρήγορα. Ἄν εν τῷ μεταξύ λάβω και άλλας φωτογραφίας, με λύπην μου θὰ τὰς άποκλείσω.

Δι' άπαντήσεις διὰ τὴν ἸΑ Κυριακὴν, μου ερχονται βροχηδόν. Ἐπλίζω νά τὰς λάβω διας έντοῦ τῆς προθεσμίας. Ἡ γρῖσις θὰ γίνῃ άμέσως, διὰ νά δημοσιευθῆ έντοῦ τοῦ έτους, και δεν εἶχω καιρὸν νά περιμένω τοῦς βραδύνοντας οὔτε μίαν ήμέραν.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ελαβα ἐπιστολήν τῆς Λαφροστεφῶδης [EE] η ὅποια μου γράφει πολὺ καὶ διάφορα διὰ τὴν «Ἄδελφούλαν» τοῦ κ. Ξενοπούλου, πού τὴν εἰδιάβασεν εἰς τὸν 20ὸν τόμον και εἶνε κατενοουσιασμένη, και έπειτα διὰ τὴν καινοτομίαν μας πᾶ εἰρῆς: «Πολὺ ὀρθὴ ἡ άπόφασίς σου. Τώρα νά ἰδῆς εσπαθῶμα ἢ Μηνόμοιςς διὰ, επειδὴ δεν σου αναφέρω τίποτε εἰς τὰς ἐπιστολάς μου, δεν ενεργῶ. Ένεργῶ,

εἰς τὰς ἐπιστολάς μου, δεν ενεργῶ. Ένεργῶ,

